

Годинник

Яків Щоголів

В високій горниці моїй,
Годинник ржавий і старий,
За дверми виснеш ти. Наш дід,
Назад тому багато літ,
Тебе в цім місці прилучив,
Щоб ти годину нам лічив.
І довго виснув ти у нас
І вірно дзенькав жаден раз,
Удень ти дзенькав і вночі,
Все стрілки далі ведучи,
І під ходу твоїх коліс
Кріпких безбоязно я ріс.
Весела, чиста і ясна,
Як сон, пройшла моя весна,
І літо все те принесло,
Що можна прагнути було.
Я вірно з ранньої зорі
Робив до пізньої пори;
Бо знав, що все, що не робив,
Робив на тих, кого любив,
І не хотілося мені,
Щоб тії ночі, тії дні
Минали в безрік; я благав,
Щоб ти коліс не повертав
І щоб твого вагадла[1] дзик
Нечутний був мені повік.
Але ти слухать не хотів,
Все стрілки чергою вертів;
А під ходу твоїх коліс
Бурун добу щасливу ніс.
Одну за другою я брав
Свої перлини та ховав
В землі, поки переховав
Все те, що в світі мило мав.
Тоді, і ржавий, і старий,
Укритий пилом і німий,
Ти кинув дзенькати зовсім,—

Хоч я й прошу тебе об тім,
Щоб стрілку далі ти вертів,
Та ту хвилинку швидше бив,
В котру і я, під пізній дзик,
Зрадів би змовкнути навік!

1882

Примітки: [1] Маятник.